

Едни отъ сътрудниците на „Цариградския вѣстникъ“ сж били *Чинтуловъ* и *Доброплодни*, а на „Български книжици“ — *Илия Жечковъ*, *Хаджи Мина Пашовъ* и т. н. Въ основаването на Бъл. Книжовно Дружество, на „Българска Пчела“ въ Браила видно участие сж взели тамошните сливенци *Ценовъ* и *Симовъ*. Букурешкиятъ вѣстникъ „Отечество“ е билъ списванъ отъ *Михаилъ Колони*, а въ Ботевото „Знаме“ (пакъ Букурещъ) често се срѣщатъ анонимни дописки не само отъ сливенци въ Ромъния, но и отъ такива въ самия Сливенъ.

Около 1857 г. сливенецътъ *Х. Мина Пашовъ* поема редакторството на цариградския вѣстникъ „Свѣтъникъ“, а Д-ръ *Мирковичъ* още отъ 1860 г. е сътрудничилъ на по-видните тогава български вѣстници, по-послѣ авторъ на отдѣлни трудове и редакторъ на списания.

Сливенци на книжовното поле слѣдъ освобождението.

Новосъздаденото положение на българитѣ отъ 19-и февруарий 1878 г. нататъкъ, изтъкано отъ кръвь, пепель и неподражаеми усилия, даде своя отпечатъкъ и новъ импулъс въ книжовната ни областъ.

Още прѣзъ врѣме на кланетата въ 1876 г., нѣкои млади сливенци, тогава на учение въ американския Robert-колежъ, или вече свършили, сж пращали дописки въ Лондонскитѣ вѣстници *The Times* и *The Daily News* по турскитѣ жестокости въ Южна България. Тия сж: *Д-ръ Д. Минковъ* и *Стефанъ Панаретовъ*,

*Д-ръ Добри П. Минковъ*¹⁾ е роденъ въ Сливенъ на 26 априль 1856 г. Първоначалното си образование получилъ въ родния си градъ, дѣто свършилъ тогавашното петокласно училище (1872 г.). По случай епохалния сливенски митингъ прѣзъ януарий 1872-г. писалъ е възванията за тоя митингъ заедно съ съученика си Д-ръ Петъръ Данчевъ. Слѣдъ

¹⁾ Ср биографическиятъ свѣдѣния за него въ Юбилейната книжка на Свѣтлина, год. XXV (1918), стр. 66—68 и въ Български периодически печатъ отъ Юр. Ивановъ, стр. 207.

Не е безинтересно да споменемъ, че Минковъ заедно съ съученицитѣ си П. Данчовъ и Ал. Козаровъ още на 12—13 годишна възраст сж се опитали да издаватъ въ Сливенъ ржкописно вѣстниче, съ информационно съдържание, въ което сж се разглеждали въпроси отъ текущъ книжовно-политически характеръ. Вѣстничето се редактирало отъ тримата и го нарѣкли Свѣтлина. Излѣзли сж отъ него около десетина броя — по брой на седмица. Това било прѣзъ 1871 г. Вѣстничето е било писано съ отвѣсни букви, прилични на печатните. Въ него сж се излагали отзиви за сказитѣ, държани въ мѣстното читалище и въ ученическото дружество „Учтивостъ“; то съдържало хроника и филологически бѣлѣжки. По правописа, то подгържало че трѣба да се изхвърлятъ буквитѣ ъ и і. Въ него се разглеждалъ и въпроса, трѣба ли въ края на думитѣ да се пише ъ и ъ. Вѣстничето се излагало за прочитъ въ читалището и въ черковното кафене (казино), на което съдържателъ билъ Петраки Влаховъ.